Bir “Hiram Serüveni” Anlatımı – III (Son)

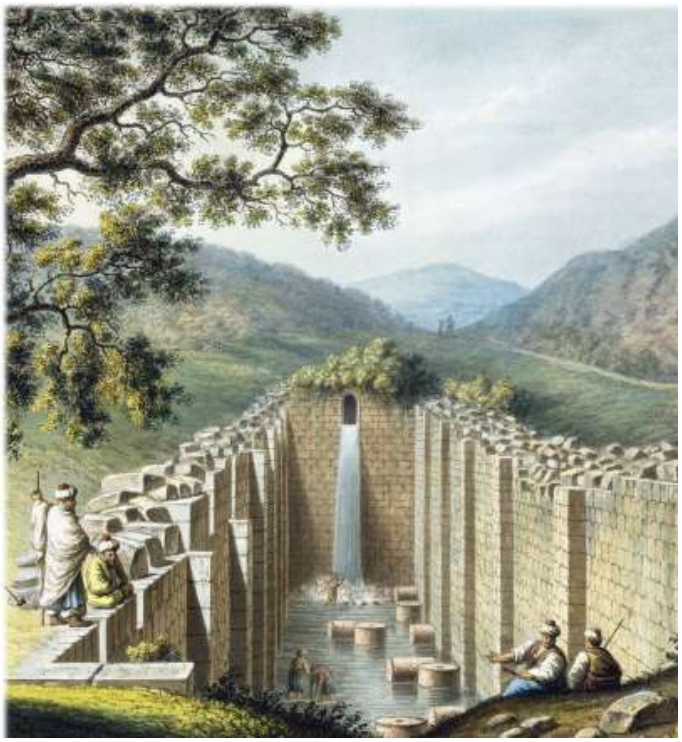

Asal metin yazarı: Gérard de Nerval
Türkçeye çeviren: Cemil İpekçi
Alıntı kaynağı: https://masonpedia.com/2015/12/24/

Düzenleyen: Murat Özgen Ayfer

Bu anlatımdan önce, birinci ve ikinci bölümlerin okunması önerilir.
İlk bölüm:
https://www.academia.edu/126353089/
İkinci bölüm:
https://www.academia.edu/126512053/

Siloe Çeşmesi

[Tevrat’ta, Kudüs’te bir su kaynağı olarak Siloe (Siloah ya da Siloam) Çeşmesi’nden söz edilir ama bunun tarihi en erken M.Ö. 8. yüzyıla denk düşmektedir. Bu romanda ise, Kral Süleyman döneminde yani çok daha önceden de varmış gibi bir anlatım yer alıyor. Kim bilir!..]

Bu gece dinleyiciler erken gelmişti. Kahve dolu idi. Kaf Dağı hikâyesi çok alâka uyandırmıştı.

Nakkal söze başladı:

Güneş henüz doğuyordu; çimenler daha kurumağa vakit bulamamıştı.

Uzaktan Siloe Çeşmesi'ne doğru bir kafilenin yürüdüğü görülüyordu. Kölelerin taşıdığı tahtırevan boştu. Saba Melikesi, Süleyman'ın ısrarına rağmen Kudüs'ün haricinde çadırlarda kalmayı ve sabahın tatlı havasını teneffüs etmek için yayan yürümeyi tercih etmişti.

Melike'nin maiyetini teşkil eden kızlar genç ve güzeldi. Çeşmeye, Melikelerinin çamaşırını yıkamak üzere gidiyorlar, Melike de sütninesine dayanarak onların cıvıltısını dinleyerek takip ediyordu.

Bir Bartolomé Esteban Murillo yapıtı

Melike ve sütnine yan yana konuşuyorlardı:

— Söylediklerin beni tatmin etmiyor, bu evlenme tehlikeli bir deliliktir. Eğer alınan zevk tamam ise hata mazur görülebilir.

— Ne güzel bir ahlâk dersi. Süleyman seni işitseydi…

— İhtiyarlığına bakmayarak Saba gülüne göz dikmek akıllıca bir hareket midir?

— Komplimanlara çok erken başladın.

— Şiddetini körüklemek istemem... Yoksa...

— Söyle!

— Süleyman'ı sevdiğini söylerdim.

— Bilemiyorum. Kendi kendimi yokladım, Süleyman'a karşı bir alâka hissetmiyorum.

— Böyle olsaydı bu kadar ince elemezdin. Bana kalırsa Süleyman size ve hemhudut olan kendisine tabi milletlere ait kasabaları iade etti. Sen onları hürriyete kavuşturmak için siyasî bir şekilde ittifak yapmayı düşünüyorsun. Bu şekilde, yarın sana kölelik ettireceğin bir efendi arıyorsun.

— Endişem yok; bana tapıyor.

— Kendi şahsını o kadar büyük tutuyor ki başkasına âşık olmağa meydan kalmaz, olsa olsa bir ihtiras, o da çabuk geçer. Süleyman haris ve soğukkanlı bir prenstir. Dikkatli olmak gerek.

— Yeryüzündeki prenslerin en asili değil midir? Sam sülâlesinden olan bir prensten başka "Hemiarites" [*] hanedanını kim temadi ettirebilir (sürdürebilir)?

[*] Çeviride, olduğu gibi bırakılmış olan "Hemiarites" sözcüğü Fransızcada da görülemiyor ama bunun olası karşılığı "Habeşîler" olarak verilebilir; Saba Melikesi Belkıs'ın soyu...

— Ecdadınız "Hemiarites" sülâlesi düşündüğünüzden daha yüksek asalete maliktir (sahiptir). Sam'ın evlâtlarının gök sakinlerine hükmettiği görülmemiştir. Sonra da daha kâhinler size koca olacak erkeğin gelmediğini söyledikleri gibi, sizi himaye eden fevkalbeşer (insanüstü) kudretin tercümanı Hüthüt de bir emare göstermedi.

— İstikbalim bir kuşun arzusuna bağlı mı kalacak?

— Evet, dünyada emsali olmayan tek bir kuş... Zekâsı, bilinen cinslere benzemeyen... Başrahip söyledi; onun ruhu ateşten alınmıştır. Onun, yeryüzündeki hayvanlarla alâkası yoktur. O, cinlerin elçisidir.

— Doğru söylersin, nine! Süleyman onu alıştırmak için omuzuna elini uzattı, fayda etmedi.

— Hiç alışmayacağından korkarım. Eski zamanlarda, şimdi nesli tükenmiş hayvanat, çamurdan halk edilmiş (yaratılmış) insan nesline itaat etmezlerdi. Gök ve ateşten olan cinler sülâlesine hizmet ederlerdi. Süleyman çamurdan halk edilenlerin evlâdıdır.

— Fakat Hüthüt bana itaat ediyor.

Nine başını kaldırarak gülümsedi. Son kralın yakın akrabası, Hemiarites sülâlesinden bir prenses olan sütnine, tabiat ilmini derinleştirdiği gibi ihtiyatkârlığı (sakınganlığı), şefkati de ketumiyeti kadar kuvvetli idi.

— Melikem, yaşımla telif edilemeyecek (giderilemeyecek) bazı esrar vardır; sülâlemizin genç kızları evlenmeden bunlara vakıf olamaz. İhtiras onları düşürürse bu esrarı bilmediklerinden ifşa edemezler. Yalnız şu kadarını söyleyeyim: Hüthüt, şu meşhur Saba Melikesi'ne eş olacak adamı ayırt edecektir.

— Şu kanatlı müstebit (despot) hayvana lânet ettireceksin.

— Belki de sizi kılıçlı bir despottan kurtaracak.

— Süleyman'a söz verdim; mühlet (süre) bu akşam sona eriyor. Sözümü tutmazsam hışmından kurtulamayız.

— İlâhların kudretine inanıyorum.

Konuşmayı kesmek için, Melike etrafa dağılmış mandragorları (adam otlarını), siklâmenleri toplamaya koyuldu. Hüthüt, Melike'nin etrafında uçuşuyor, belki affedilip okşanmak istiyordu.

Bu eğlenme (oyalanma), geç kalan nedimelerin Melike'ye yetişmesine vesile oldu.

Kızlar aralarında Süleyman Mabedi'nden ve 4 günden beri mevzubahis (söz konusu) olan tunç deryasından konuşuyordu.

Melike hemen lâfı değiştirmeye vesile bularak bu mevzu üzerinde nedimeleri ile konuşmaya başladı; etrafını saran kızlara anlatıyordu:

— Bu kadar hayret verici bir şey görmedim. Süleyman'ın hayretinden dili tutuldu. Üç gün evvel her şey bitmiş, mahvolmuş, Adon Hiram muvaffakiyetsizliği (başarısızlığı) neticesi ortadan kaybolmuş, asi lâvlar onun istikbalini, şöhretini gözümüz önünde alıp götürmüştü.

Hâlbuki şimdi zafer, karşıki tepelerde çınlıyor, işçileri kapısının önüne zafer yaprakları yığmış. Şimdi Beni İsrael içinde o, her zamandan daha büyük oldu.

Ona söylenen zafer teraneleri çadırlarımıza kadar erişti. Bize, sizin hayatınıza mâl olabilecek felâketi hatırlattı.

Bana anlattıklarına göre, Adon Hiram, mayiin (sıvının) soğumasını beklemeden maneviyatı bozulan işçilerini çağırmış. Asi tavır alan ustaları birkaç kelime ile susturmuş. Üç gece, çatlamış ve kırılmış zannedilen tunç denizinin aktığı havuzun soğumasını kolaylaştırmak için etrafında toplanmış olan çamurları temizlemeye koyuldular. Yaptıkları işi anlamak imkânsızdı; bu çalışmayı bir esrar perdesi örtüyordu.

Üçüncü gün, güneş doğmadan, tunçtan boğalar, aslanlar işçiler tarafından manivelâlarla yerlerinden oynatılarak süratle tunç havuzun altındaki yerlerine getirilip, istinatları (dayanakları) kaldırılan tunç denizi, yekpare levha halinde bu yirmi dört tane sütunun üstüne yerleştirilmişti.

Lüzumsuz masraflar için nazırlar sızlanırken, harikulâde işi başaranlar hayretle eseri seyir ediyorlardı. İşçilerin yaptıkları mânialar (engeller) birden halk tarafından yıkılıyor, gürültü saraya kadar aksediyor, bir isyandan korkan Süleyman hemen mabede koşuyor; ben de beraber... Halk coşkun bir hâlde bizi takip ediyordu.

Yüz bin amele ellerinde yeşil hurma dalları, tezahüratla bizi karşıladı. Süleyman gözlerine inanamıyordu. Şehir halkı Adon Hiram'ın ismini göklere yükseltiyordu.

— Ne büyük zafer; kim bilir ne kadar mesuttu?

— O mu? Tuhaf bir deha... Arzum üzerine binlerce insan her tarafta onu boşuna aradı. Adon Hiram saklanmıştı; tebrik istemiyordu, Yıldız gizlenmişti. Halkın hükümdarı bizi teveccühünden mahrum etti.

Süleyman, "gidelim" diye söyleniyordu. Bense bu deha harp meydanından ayrılırken ruhum sıkılmış, fikrim bu faninin (ölümlünün) hatırası ile dolu idi. Yaptığı eserlerle büyümüş ve böyle bir zamanda gösterdiği mahviyetten (alçak gönüllülükten) dolayı azametli idi o.

Genç nedimelerden birisi anlatıyordu:

— Geçen gün yolda rastladım. Gözlerinin ateşi yüzüme çarptı ve kızardım. Onda bir hükümdar azameti var.

Diğer bir nedime dedi ki,

— Onun güzelliği Âdem evlâtlarınkine benzemiyor. Azametli ve heybetli boyu onu kafamda cinlere, ilâhlara benzetiyordu.

Melike gülerek, *"Adon Hiram istese biriniz ona eş olursunuz değil mi?"* dedi.

Nedimelerin hepsi birden Melikelerini cevaplandırdı:

— Biz onun heybet ve azameti karşısında birer hiçiz. Onun ruhu göklerde dolaşıyor, bu azametli kalp bize kadar gelemez.

Melike ve nedimeleri her cins çiçeklerle, ağaçlarla süslenmiş yoldan geçerek çeşmenin başına yaklaştıkları vakit, suyun kenarında oturan ve elini suyun akıntısına bırakmış bir adam, gelenleri görünce gitmek üzere ayağa kalktı. Fakat Melike daha süratli davranarak önledi ve ona hitap ederek,

— Adon Hiram Üstat neden benden kaçıyorsunuz? dedi.

"Cemiyeti hiçbir zaman aramadım ve tacidarlarım (hükümranlarım) yüzünden ürkerim" diye cevap verdi Adon Hiram.

Tatlı edası ile Melike *"Acaba öyle korkunç mu görünüyorum?"* deyince, genç adam Melike'yi süzdü. Gördüğü şeyler kendini tatmin edici değildi. Melike azamet ve haşmetinden sıyrılıp sabah kıyafetiyle tamam bir kadın olgunluğu içinde daha tehlikeli görünüyordu. Saçlarına bir uzun tül bağlamış, rüzgârın dalgalandırdığı beyaz şeffaf elbisesinden mermer göğüslerinin, narin bacaklarının görünüşü gençliği, tazeliği, hayranlığı, arzuyu davet ediyordu.

Bir James Watson Little yapıtı

Bu genç çehre, bâkir tavır, Adon Hiram'ın üzerinde yeni ve derin bir tesir bıraktı.

— Beni alıkoymaktan ne faide (yarar)? Acılarım, ıstırabım bana yeter; sizden bana gelecek olan şey fazla bir mihnettir (eziyettir). Fikriniz hafif, lütufkârlığınız geçicidir. Buna kapılanı daha ziyade ezersiniz. Çabuk unutursunuz. Allaha ısmarladık Melike! diye acı acı söylendi.

Bu sözleri söyledikten sonra hüzünlü bakışını Melike'ye çevirdi. Canlı ve amirliğe alışkın Melike, Adon Hiram'ın ayrılmasını istemedi: *"Adon Hiram nankörlük etme!"* diye hitap etti.

Adon Hiram, lâfın altında kalmadı. *"Evet"* dedi, *"hatırlamamak hata olur. Hayatımda ümitsizlik beni bir saat ziyaret etti. Bundan istifade ederek beni en büyük düşmanımın önünde ezdiniz."*

Melike, mahcup ve perişan *"Ya demek işitti!"* diye mırıldandı ve *"Evet"* dedi, *"hayatınızı tehlikede gördüm; siper olmak için yanınıza kaçmıştım."*

— Böyle tehlikeli anda bu kadar fedakârlık, acaba, niçin?

Melike'nin saffeti kalbi (temiz yüreği), iyiliği nahak (haksız) yere tahkir edilmiş olan bu büyük adamın karşısında sızladı. Adon Hiram devam ediyordu:

— Süleyman bin Davud'a gelince; onun düşünceleri, fikirleri bana vız gelir. Saltanat kıyafetine bürünmüş, parazit ırktan, hasut (kıskanç), mütebasbıs (yaltakçı), riyakâr (ikiyüzlü), köle ruhlu adam. İktidarım, kuvvetim, sanatım bu gibi fantezilerden uzaktır. Bana küfür eden etrafındakilere gelince; bunların vızlayan sinekler kadar kıymeti yoktur. Fakat Melikem, sizi bu insan sürüsünün içinden ayırmış ve çok yüksek ruhlu ümit etmiştim. Hiçbir şeyin yıpratmadığı taş kalbim acıdı, yaralandı. İnsanlardan artık nefret ediyorum; dudaklarda absent (eksik) ve balın birleştiği gibi, takdir ve takbihin (kınamanın) bence artık kıymeti kalmadı. Teşekkür mü edelim, özür mü dileyelim? Hayır! Siz muvaffakiyeti alkışlıyorsunuz. Eğer mağlûp olsaydım ayağınızla alnımı çiğner geçerdiniz.

— Hayır, bin defa hayır! diye haykırdı Melike.

— Öyle ise müsaade edin, meydana getirdiğim eseri yıkayım, parçalayayım. Halkın nefret ve lânetleriyle huzurunuza geleyim; eğer hakkımdaki düşünceniz ve teveccühünüz değişmemişse, o zaman muvaffakiyetsizliğim hayatımın en şerefli günü olacaktır.

Melike kendini zapt edemeyerek (tutamayarak) *"Haydi git yap!"* diye bağırdı.

Adon Hiram sevincini saklamayarak haykırdı ve alelâde işçi kıyafetiyle değil mevkiinin, rütbesinin icabı (gereği) ve bütün işçilerin başı olarak, belinde beyaz önlüğü, sırmalı kemeri, sağ kolunda çelikten bir yılan, göğsünün üstünde mahruti (konik) başlığından düşen iki geniş bant ve baş tacına kıymet ve ihtiyaç göstermeyen bir tavırla Melike'nin önünde durdu.

Melike bir an için bu heybet ve asalet karşısında heyecanlandı; kendini topladı, ancak hürmetkâr tavır almaktan nefsine mani olamadı.

— Gelin, oturun, sözlerim sizi igzab etse (kızdırsa) bile daha sakin konuşalım. Zaferiniz benim için çok kıymetlidir; onu mahvetmeyiniz. Bu fedakârlığı yapılmış kabul ediyorum. Saadetim yok olabilir, pek âlâ biliyorsunuz; şöhret ve haysiyetim Süleyman'ınkiyle müşterektir.

Sanatkâr mühmel (ihmal edilmiş) bir tavırla cevap verdi: *"Evet, kulağıma geldiğine göre Saba Melikesi, Moab'dan gelmiş, Çoban Davud'la maktûl (öldürülmüş) kumandan Uriah'ın karısı Betsabe'dan doğan Süleyman'la kıymetli bir izdivaç elbette Hemiaritlerin (Habeşîlerin) kutsî kanını kuvvetlendirecektir."*

Melike kızardı. O sırada yanına gelen sütninesi Sarahil de bu sözleri işitmişti.

— Bu birleşmeyi Üstat Adon Hiram tasvip etmiyor değil mi?" diye Melike'ye sordu.

— Bilâkis. Şayet tasvip etmeseydim Süleyman'ı tahtından indirirdiniz ve bana yaptığınız muameleye o da maruz kalırdı.

— Bunu nereden çıkardınız?

— Siz kendinizi onun fevkinde hissediyorsunuz, onu küçük düşürdünüz. O sizi hiçbir zaman affetmeyecektir. Kin aşk doğurmaz.

— Bu ne cür'et?

— İnsan yalnız sevdiğinden korkar.

Melike derin düşünceye daldı. Şimdiye kadar Süleyman'la görüşmelerini, münakaşalarını hafiflikle kabul etmişti. Sarahil'in sözlerine ehemmiyet vermemişti. Fakat şimdi işin ciddî tutulması icap ettiğini idrak ediyordu.

— Melike! Ben insanlardan hoşlanmam fakat onları iyi tanırım. Uzun seneler onları tecrübe ettim. O bir kuzu postuna bürünmüş, ağzına Ruhban tarafından vurulmuş gemini kemiren bir kaplandır. Şimdiye kadar yalnız kardeşi Adonias'ı öldürttü. Zaten başka akrabası da yok.

Uzun uzun Adon Hiram'ı süzen Sarahil, ateşe yağ döker gibi söze karışarak, *"Üstat Adon Hiram, galiba Sultan'ı kıskanıyor."* dedi.

— Madam eğer Süleyman benden daha âlî (yüksek) bir nesilden olsaydı, belki onu kıskanırdım.

Sarahil bu sözleri hayretle dinledi ve Melike'nin arkasına geçerek Adon Hiram'a remzî (simgesel) bir işaret yaptı, Adon Hiram işareti anlamadı, fakat titredi.

Kelimeler üzerinde durarak, *"Melike,"* dedi, *"ithamlarım sizi alâkadar etmedi, şüphelerimi kuvvetlendirdi. Bundan böyle fikrinizde yeri olmayan bu hükümdar aleyhinde bir şey söylemeyeceğim. Buluşmamızdan evvel onu sevdiğinizi zannediyordunuz."*

Sarahil uzaklaştı. Melike mahcup, başını çevirdi. Adon Hiram,

— Bu muhavereye (söyleşiye) son verelim, Melikem. Ağzınızdan çıkacak tek kelime benim için hayat veya ölümdür; susunuz! Beni tereddütte bıraktınız! Artık cesaretim kırıldı, titriyorum. Bu fedakârlığa katlanmalıyım; bu hüsün (iyilik), bu gençlik ve güzellik sizde tecessüm ederken (cisimlenirken) ben neyim? Ümit etmediğim bir saadete erişecek bile olsam nefesinizi tutun ve beni öldürebilecek kelimeyi söylemeyin. Bu zaif (geçici) kalp hiçbir zaman çarpmadı ve ilk ıstırap onu parçalıyor; öleceğim sanıyorum.

Melike daha iyi hâlde değildi. Göz ucu ile baktığı Adon Hiram, bu kuvvetli, cesur azametli adam, soluk, muti (itaatkâr), kuvvetsiz, sanki ölüm karşısında duruyordu. Muzaffer, mes'ut (mutlu), titreyerek dünyayı unuttu ve Melikeler Melikesi: *"Heyhat, ben de hiç kimseyi sevmedim."* diye mırıldandı.

Adon Hiram, rüya gibi gelen bu mırıltıdan uyanmamak için susuyordu. Sarahil yaklaşıyordu. Sükûtundan mânâ çıkmasın diye bir şey söylemek mecburiyetinde kalan Adon Hiram, havada dolaşan ve başı üstünde dönen Hüthüt kuşundan bahsederek, *"Bu kuşun tüyleri harikulade güzel ve parlak çoktan beri mi sizdedir?"* diye sordu. Bu suale, gözünü sanatkârdan ayırmayarak Sarahil cevap verdi.

— Cinlerin havaya hükmettikleri zamanda yetişen neslin sonuncusudur; ne şekilde bugüne kadar kaldığı bilinmiyor. İnsan hatırasında daha eski zamanlardan beri Hüthüt Hemiarite prenslerinin emirlerine mutidirler (uyarlar); Melike, onun vasıtasıyla canı istediği zaman diğer kuşları çağırır."

Bu anlatılanlar Adon Hiram'ın üzerinde garip bir heyecan uyandırdı ve Melike'ye daha memnuniyet ve sevinçle bakmaya başladı.

— Bu kuş çok kaprislidir, Süleyman bu kadar uğraştığı, okşadığı, şeker verdiği halde kuş tek bir defa bile koluna konmamıştır.

Melike'nin bu sözleri Adon Hiram'ı düşündürdü. Birden ani bir fikirle kalktı.

Sarahil, Adon Hiram'ın hareketlerini canla takip ediyordu.

Adon Hiram, ayakta Hüthütü ismi ile çağırdı. Bir dalda olan kuş, yan gözle Adon Hiram'ı süzüyordu. Bir adım ilerledi ve havada esrarlı **"T"** harfini çizince kuş havalandı; başı üstünde dolaştı ve itaatli bir tavırla Adon Hiram'ın uzattığı elin üzerine kondu.

— Şüphelerim doğru imiş; mucize oldu." diye seslendi Sarahil.

*—Ecdadımın aziz, mukaddes (kutsal) ruhları, ey babam **Tubal-Kain**, beni aldatmadınız! Belkıs, ey ziyanın ruhu, hemşirem, eşim, sizi buldum. Yeryüzünde siz ve ben ateşten cinlerin kanatlı elçisine hükmedebiliriz. Biz de aynı nesildeniz.*

Sarahil hemen cevap verdi: *"Evet, Kois sülâlesinden Tubal-Kain'in torunusunuz Melikem! Avcı Nemrut'un kardeşi (Hemiarite sülâlesinin ecdadı) Saba neslindensiniz! Sülâlenizin sırrı çamurdan yapılmış Sam'ın evlâtlarınca bilinmemelidir."*

Melike elini Adon Hiram'a vererek dedi ki,

— Mademki kaderin hükmü Adon Hiram'dan başkasını sevmeme izin vermiyor; o halde efendimin huzurunda hürmetle eğileyim."

Adon Hiram, Melike'nin dizlerine kapanarak *"Ben yalnız sizin kalbinizi istiyorum; sizi ilk gördüğüm anda esiriniz, köleniz oldum!"* diye haykırdı.

Sarahil, daha uzun sürecek bu muhavereyi durdurarak Adon Hiram'a bu gece ay doğarken, çadırların bulunduğu ağaçlığa gelmesini, kuvvetli olan Süleyman'dan kendisini muhafaza etmesini söyledi. Sonra Melike'ye dönerek,

— Bu akşam için Süleyman'a söz verdiniz. Başrahibi gönderin, bu gecenin uğurlu olmadığını söylesin; yarın da başka bir mazeret icat ederiz ve ne yapıp haşin, kindar ve çok kuvvetli adamın elinden kaçma çarelerini arayalım. Surların üzeri asker doldu; güneş ortalığı aydınlattı. Süleyman'ın hafiyeleri şimdi bizi görürler; ayrılalım, dağılalım! dedi.

Mabedin avlusunda Süleyman Başrahip'le konuşuyordu. Rahip Sadok, hükümdara teessürle hitap ediyordu:

— Gelin ortada olmadıkça düğün olamaz; böyle olunca benden niçin müsaade istiyorsunuz?

— Muhterem Sadok, ben de bu teehhürden (gecikmeden) sizin kadar müteessir oluyorum. Fakat sabır etmeye çalışıyorum.

Sadok, sıska elleriyle sakalını sıvazlayarak, *"Çok şükür, ben âşık değilim."* diye cevap verdi.

— Onun için sakin olmanız daha muvafıktır (uygundur).

— Fakat biraz fazla... Dört günden beri bütün merasim hazır… Askerler, ruhban ayakta. Son dakikada yabancı bir kadının kaprisiyle her şey kalıyor, duruyor. Her gün yeni bir mazeret... Bu kadın âdeta bizimle alay ediyor.

Başrahibi en çok sinirlendiren, kızdıran mesele, her gün en muhteşem kıyafetlerini giydiği hâlde Saba Melikesi'ne ve tebaasına (uyruğuna) bunları gösterip caka satmadan, İsrail merasiminin şaşaasıyla gözlerini kamaştırmadan soyunmak ve ertesi gün tekrar giyinmekti. Bunun için dehlizde Süleyman'ın huzurunda aşağı yukarı sinirli sinirli muhteşem kisvesiyle (giyimiyle) dolaşıyordu.

Bu elbise mukaddesti. Sözde Tanrı tarafından **Musa Bin Amru**'ya tarif edilmişti ve ancak hizmette bulunan rahiplerin buna dokunması caizdi (sakıncasızdı). Altı rahip, başrahibi ancak iki saatte giydirebiliyordu. Yapılmasını istemediği bu birleşmenin, dört gündür yorgunluğunu çekiyordu.

Sadok, Süleyman'ın Saba Melikesi ile evlenmesini kendisi ve Beni İsrail için iyi görmüyordu. Saba Melikesi/nin rahipleri çok bilgili. Melike ise her şeyin içini iyi bilen hükümdarların bilgilerinden fazla malûmatlı ve zeki idi. Bunun istikbal için tehlikeli olacağından. dine dayanan bir hükümet için çok zararlı olacağını ve Süleyman'ın ruhbana olan itimadının Melike tesiriyle yok olacağından korkuyordu. Bugüne kadar Süleyman'ı nüfuzu altında tutabilmişti. Fakat Yemen'den gelen bir genç kızla bir vahşi kuş hepsini yıkabilirdi.

Sihirbazlıkla itham etse, bunun kuvvetini kabul etmek icap edecekti. Bu kuvveti bugüne kadar inkâr etmişti.

Sadok'u düşündüren bir başka şey daha vardı: o da Adon Hiram'ın işçi tabakası üstündeki muazzam nüfuzu idi. Bundan hem Süleyman hem de kendisi için endişe ediyordu.

Şimdiye kadar Adonai'e yapılacak mabedin azametli ve muhteşem olması bütün şarkın teveccüh ve bilvesile hediyelerini Kudüs'e çekmek için Adon Hiram'ın gönderilmesine mani olmuştu. Fakat Süleyman nezdinde daima Adon Hiram hakkında müteyakkız (önlemli) bir tavır alıyor ve mabedin bitmesini bekliyordu.

Fakat birkaç günden beri vaziyet vahimleşmişti. Beklenilmedik zaferinden sonra Adon Hiram ortadan kaybolmuş ve saray erkânını hayrette bırakmıştı.

Bu meseleden de Süleyman, Sadok'a bahsetmemişti. Böylece kendine ihtiyaç kalmayan Sadok, bin bir iş icat ederek parlak sözlerle kendini lüzumlu göstermeye çalışıyordu.

— Çok güzel konuşuyorsunuz; ancak bunlarla iş bitmez. Lâfla vakit geçiren hükümdarları felâket bekler. Buraya bunları dinlemek için gelmedim. Şimdi buraya üç adam gelecek; görüşmemizin gizli kalması için burasını intihab ettim (seçtim). Maksatlarını biliyorum; kendilerini dinleyeceğim.

— Kralların bilmediği şeyleri işiten ve bilenler! Onlardan çok şey öğrenilebilir.

Biraz sonra üç işçi iç dehlize alındı; hemen Süleyman'ın ayaklarına kapandılar. Tavırları ve gözleri ürkekti.

— Dikkat edin! Dudaklarınızdan, dikkat edin, yalnız doğru söz çıksın! En gizli düşünceleriniz bile bence malûmdur. Sen ***Phanor*** *duvarcı amelesisin, Adon Hiram'ın düşmanısın. Madencilerin üstünlüğünü çekemiyorsun. Üstadın eserini mahvetmek için fırındaki tuğlalara yanan taşlar karıştırdın.*

Sen ***Amru****, doğramacıların kalfasısın; tunç levhanın temelini çürütmek için direkleri ateşe soktun.*

Sen ***Methousael****, Kuben kabilesinden bir madencisin; Gomore gölü sahilinden topladığın yanıcı maddeleri kaynayan mayi kazanına karıştırdın.*

Her üçünüz de boşuna üstat derecesine yükselmeye ve ücret istemeye teşebbüs ettiniz, en gizli emellerinize kadar nüfuz edebiliyorum.

— Haşmetli Kral! Bu Adon Hiram'ın iftirasıdır." diye, korku içinde Phanor yalvarmaya aşladı.

— Adon Hiram kurduğunuz komplodan bihaberdir; bunu Adonai'ın lütfuyla yalnız ben biliyorum.

Bu sözler üzerine Sadok'un taaccüple (hayretle) bakışı, Süleyman'a Başrahibinin Adonai'nin lütufkârlığına pek de itimadı olmadığını anlattı.

— Boş yere hakikati gizlemeye çalışıyorsunuz. Bana söyleyecekleriniz malûmumdur. Sadakatinizi tecrübe ediyorum. İlk önce Amru konuşsun.

Arkadaşları kadar korku içinde olan Amru söze başladı: *"Bütün atölyeleri sıkı teftiş ettim; her yeri aradım Adon Hiram ortada yok"* dedi.

Phanor anlattı: *"Ben Absalon Bin Davud'un kabrine (mezarına) saklanmıştım; gecenin ileri saatlerinde Yemenli kıyafetinde birinin Saba Melikesi'nin çadırına doğru gittiğini gördüm. Yaklaşınca Adon Hiram'ı tanıdım. Beni gördüğü için fazla takip edemedim."*

Sıra Methousael'e gelmişti: *"Haşmetli hükümdar, her gizli şey sizce malûmdur. İfşa edeceğim sır belki de hayatıma mâl olabilir. Başkalarının da işitip ölmelerini istemem; yalnız kalalım."* dedi.

Madenci hükümdarla yalnız kalınca, *"Asanızı üzerime uzatınız da ölümden kurtulayım."* dedi.

Süleyman elini uzatarak, *"İyi niyetin seni muhafaza ediyor. Korkma, anlat."* dedi.

— Yüzümü bir kaftanla örterek boyandım ve Melike'nin harem ağaları arasına karışarak çadırına kadar sokuldum. Adon Hiram, Melike'nin yanına girdi. Şafak sökmesine bir saat kalıncaya kadar kaldım; yakalanmamak için ayrıldım. Konuşulanların çoğunu işittim. Adon Hiram hâlâ Melike'nin çadırında idi.

Süleyman'ın bu sözler üzerine hiddetlendiğini anlayan madenci: *"Emrinize itaat ettim. Başka bir şey söylememe müsaade etmeyin."* dedi.

Süleyman *"Emrediyorum devam et!"* diye bağırdı.

— Şerefiniz bizim için en kıymetli bir şeydir; öleyim. Fakat hükümdarım birkaç yabancının oyuncağı olmasın. Saba Melikesi'nin başrahibi, sütannesi ve iki nedimesi Adon Hiram'la Melike'nin aşklarının mahremidirler. Adon Hiram göründüğü gibi tabii (doğal) bir insan değildir. O da Melike gibi fevkalbeşer bir kuvvete maliktir. Melike havadaki mahlûkata (yaratıklara) hükmettiği gibi Adon Hiram da ateşe hükmediyor. Bununla beraber her ikisi de bilmediğimiz ve cinlere hüküm eden bir kuvvete sahip bulunan sizden korkmaktadırlar. Sarahil bir yüzükteki kuvvetten bahsetti ve bunu elinden çıkardığı için Melike'yi tahtiye etti (hataya yöneltti). Muhaverelerinin sonunu işitemedim; seslerini alçaltmışlardı. Biraz sonra Sarahil, Başrahip ve nedimeler Adon Hiram'ın önünde hürmetle diz bükerek çadırdan çıkarak Melike ile Adon Hiram'ı yalnız bıraktılar. Hilâf (aykırı) bir tek kelime söylemedim, beni affedeceğinizi ümit ve niyaz ederim.

— Hükümdarların kararlarını bilmek cüretkârlıktır. Kararım ne olursa olsun haklı ve adilane olacaktır. Bu da arkadaşları gibi bir hücreye kapatılsın ve kimse ile görüşmesin.

Süleyman'ın dilsiz köleleri Methousael'i götürürken Başrahip Sadok'un hayretini tarif etmek kabil değildi (olanaksızdı).

— Pek muhterem Sadok, tedbirleriniz faide vermedi; dualarımız, kurbanlarımız Adonai nezdinde müstecab olmadı (hoşgörülmedi), biz hizmetkârlarını tenvir (aydınlatma) lütfunda bulunmadı. Düşmanlarımın hazırladıkları suikastı kendi kuvvet ve bilgimle öğrendim. Onların ilâhları kendilerini himaye ediyor; hâlbuki benimkisi ise yalnız bırakıyor. diye teessürle (üzüntüyle) söylendi Süleyman.

— Siz bir yabancı kadınla birleşmek arzusu ile Adonai'yi ihmal ediyorsunuz. Kalp ve ruhunuzdan bu nahak (haksız) arzuyu çıkarınız; rakipleriniz sizden aman dileyecekler. Fakat bulunamayan, hiç görünmeyen Adon Hiram'la misafirperverliğinizin himayesine sığınan Melike'yi nasıl yakalamalı?

— Bir kadından intikam almak Süleyman'ın haşmetine yakışmaz. Fakat cürüm şeriki (ortağı) biraz sonra huzurumuza gelecek. Sabahleyin bizden müsaade rica etti. Burada kabul edeceğim.

— Adonai sizi himaye etsin hükümdarım! Bu adam, bu mabetten çıkmamalı.

— Endişesiz buraya geliyorsa müdafileri yakınındadır. Acele etmemeli; şu üç işçi onun en büyük düşmanlarıdır. İhtiras, haset onların gözlerini karartmıştır. Melike'ye gelince ona iftira ettiklerine kaniyim. Sadok, onu seviyorum ve bu üç serserinin sözlerine inanarak Melike'den şüphe edemem. Halk arasındaki büyük nüfuzundan endişe ederek bu esrarengiz adamı takip ettirdim. Melike'yle buluşmadığını mı zannediyorsunuz?

— Yok, Melike'nin onunla hususî görüştüğünü kabul ediyorum. Melike sanata âşıktır ve şöhret harisidir. Memleketinde büyük eserler yapması için belki de onu istihdam etmek ister. Belki de Melike bize tabidir. Bundan kurtulmak için Adon Hiram'ın kuvvetinden istifade ederek bir ordu toplamayı düşünmüştür. Aşk hikâyesine gelince; ona inanmam. Melike'nin bana sözü vardı. Bununla beraber saydıklarının birini bile hatıra getirmek Adon Hiram'ın tehlikeli bir adam olduğuna şüphe bırakmaz. Düşünüp tedbir alacağım.

Bu sözlerin altında aczini gören, nüfuzunun eksildiğini anlayan Sadok teessürünü ihzar ederken Süleyman'ın dilsiz muhafızları kapıdan girdi; arkalarından kendisine altı işçinin refakat (eşlik) ettiği Adon Hiram göründü. Arkadaşlarına yavaş sesle birkaç söz söyledi. Onlar geri döndü; Adon Hiram metin adımlarla ilerledi.

Adon Hiram yavaş adımlarla ve sakin bir yüzle Süleyman'ın oturduğu tahta doğru ilerledi. Hürmetle hükümdarı selâmladı ve âdet olduğu üzere Süleyman'ın, konuşmasına müsaadesini bekledi, aralarında şu muhavere geçti:

— Çok şükür, üstat, arzularımızı kabul ederek başardığınız muazzam eser için sizi tebrik etmek, takdirimizi, şükranımızı bildirmek fırsatını verdiniz.

— Eser bana lâyık olduğu kadar, size de lâyıktır. Hatta daha fazla bile; mükâfatınızla kıyas kabul etmez.

— Onu siz söyleyiniz; Süleyman'dan ne istersiniz?

— Gidebilmem için ruhsat dilerim. İnşaat bitmek üzere; bensiz de sona erdirirler. Kaderim dünyayı dolaşmaktır. Beni başka ülkelere çağırıyorlar. Bana vermiş olduğunuz hüküm ve nüfuzu iade ediyorum. Mükâfatım meydana getirdiğim eserler ve sizin gibi büyük bir hükümdarın arzu ve emirlerini, düşüncelerini yerine getirebilmek şerefidir.

— İstediğiniz bizi mahzun ediyor (üzüyor). Sizi, size lâyık bir rütbe ve mevki ile sarayımızda alıkoymak arzu ediyorduk.

— Tabiatım iyiliklerinizle telif edilmeyecek (karşılaştırılamayacak) kadar haşindir. Hilkaten serbest, tabii meylim icabı münzevi... Bana yakışmayan şereflere lakayt olmam sebebiyle lütufkârlığınızı müşkülleştireceğim (zorlaştıracağım). Tacidarların (hükümdarların) mizaçları mütehavvildir (değişkendir); haset etrafını sarmıştır. Talih vefasızdır; onu çok tecrübe ettim. Şeref ve muvaffakiyet (başarı) telâkki ettiğiniz iş namusuma, belki de hayatıma mâl olacaktı.

— Eserinizin muvaffakiyetsizliğini ancak meş'um (uğursuz) neticeyi bildiren sesinizi duyduğum zaman anladım. Ateşin ruhuna sizin gibi hüküm ve nüfuz edebilmek iddiasında değilim.

— Bu ruhlar mevcut iseler bile kimse ona hükmedemez; bu gibi esrar benim gibi sade bir işçiden ziyade muhterem Sadok'un ihtisası dâhilindedir.

Bu feci gecede ne olduğunu bilemiyorum, işin yürüyüşü görüş ve ihtimalleri bozdu. İşte bu hazin ve kederli, heyecanlı dakikalarda boş yere sizden bir teselli kelimesi bekledim. Bunun için muvaffakiyet anında takdirinizi beklemedim.

— Üstat, bu iğbirar (güceniklik) ve gurur niçin?

— Hayır, Sultanım, bu mütevazı ve samimi hakkaniyettir. Tunç deryasını döktüğüm geceyle bitmiş gördüğüm gün arasında meziyet ve liyakatim ne artmış ne de eksilmiştir. Fark, yalnız muvaffakiyettedir ve şahit olduğunuz gibi muvaffakiyet Allah'ın elindedir. Adonai sizi sever, dualarınız müstecab oldu (hoş bulundu). Benim sizi tebrik ve teşekkür etmem icap eder.

Süleyman, *"Bu adamın istihzalarından beni kim kurtaracak?"* diye düşünüyordu. "Başka diyarlarda yeni şaheserler yapmak için mi bizden ayrılıyorsunuz?" dedi.

— Başka zaman olsaydı, evet derdim. Beynimde dünyalar, rüyalarımda, hayalimde granit bloklar, yeraltında sütunlarla süslü saraylar dolaşıyordu ve buradaki işlerin uzaması ağır geliyordu. Bugün sükûnet buldum; yorgunluk başladı. İşsiz oturmak hevesi var; artık faaliyetimin sona erdiğini tahmin ediyorum.

Süleyman, Adon Hiram'ın gözlerinde şefkatli bir ziya pırıldadığını sezdi. Çehresi asil ve tatlı, sesi her zamankinden daha cazipti. Heyecanlanmıştı; kendi kendine *"Bu adam çok güzel."* diye söylendi.

— Memleketimden ayrıldıktan sonra nereye gitmek niyetindesiniz?

—Sur'a. Sizi kardeş gibi seven hamim (koruyucum) ***Kral Hiram****'a söz vermiştim. Müsaadeniz olursa saray mabedinin bir planını, tunç deryasını ve mabedin methalindeki (girişindeki)* ***Jakin*** *ve* ***Boaz*** *sütunlarının resimlerini kendisine götürmek istiyorum.*

— Arzunuz gibi olsun. Beş yüz atlı size refakat etsin ve hediyelerimizi on iki deve götürsün.

— Bu kadar lütufkârlık fazladır. Buradan yalnız mantomla gideceğim; hediyelerinizi reddediyorum zannetmeyin; lütfunuza hudut yoktur. Fakat ani hareketim bana vermek istediğiniz ihsanlarla hazinenizi hafifletir. Bunlar sizde kalsın; ihtiyacım olduğu zaman gelir, alırım.

— Adon Hiram Üstat bizi borçlu mevkiine koymak istiyor.

— Belki de öyledir Haşmetpenah. [penah = destek]

— Bir gün belki bizimle karşı karşıya gelip şartlarını bize yaptıracaktır.

Adon Hiram Süleyman'la göz göze geldi.

— Ne olursa olsun, herhâlde Hükümdar Süleyman'ın lütfu atıfetine yakışır isteklerde bulunacağım, diye cevap verdi...

Süleyman, sözlerine mahsusen (özellikle) ehemmiyet (önem) vererek,

*— Öyle zannediyorum ki Saba Melikesi birçok projeler düşünüyormuş ve sizden bu hususta yardım isteyecekmiş. "*dedi.

— Haşmetpenah, bunlardan bana hiç bahsetmedi.

Adon Hiram'ın bu cevabı başka şüpheler uyandırdığı için Sadok söze karışarak, *"Dehanız onu hayrette bırakmıştır. Kendisine veda etmeden mi gideceksiniz?*" diye sordu.

Süleyman, veda kelimesi üzerine Adon Hiram'ın gözlerinde garip pırıltılar olduğunu gördü.

— Hükümdarım müsaade ederlerse kendilerinden izin isteyip veda edeceğim.

Süleyman, *"Biz ise yakında yapılacak olan düğün merasimimizde bulunmanızı arzu ediyorduk"* dedi.

Bu söz üzerine Adon Hiram'ın alnı kızardı ve kendini bozmadan, *"Benim niyetim ise derakap Finike'ye hareket etmektir"* diye cevap verdi.

— Madem ki böyle istiyorsunuz, istifanızı kabul ediyorum, serbestsiniz.

— Güneş battıktan sonra hareket edeceğim. İşçilerin yevmiyelerini vermem lâzım. Emir ediniz de vekilharcınız (kasadarınız) Azarias lâzım olan parayı ***Jakin*** *sütununun yanına göndersin. Hareketimi sezdirmeden herkesin hakkını vereyim.*

— Sadok, oğlum Azarias'a haber yolla, parayı götürsün. Bir kelime daha: ***Phanor, Amru, Methousael*** *adındaki kalfaları biliyor musunuz?*

— Evet! Zavallı, namuslu fakat haris, sanat bilgileri kıt işçiler. Yevmiyelerinin artması için üstatlık mürur (geçiş) kelimesini öğrenmek üzere beni sıkıştırdılar fakat kendilerini ikna ettim ve kendilerinden son defa memnun kaldım.

— Üstat, kıvrılan yaralı yılandan kork, diye kitaplarda yazılıdır. İnsanları iyi tanımaya çalış; bunlar senin düşmanlarındır. Tunç deryasının fena netice vermesine yaptıkları ihanet sebebiyet vermiştir.

— Bunu nasıl biliyorsunuz, haşmetlim?

— Her şeyin mahvolduğunu zannederek felâketin sebebini anlamak için dolaşıyordum. Bu üç kalfa kendilerini yalnız zannederek konuşurlarken işittim.

— Cinayetleri birçok insanın canına mal oldu. Böyle bir numune daima tehlikelidir; haklarında karar vermek size aittir. Bu felâkette en sevdiğim ***Benoni*** *ismindeki çırağımın da bu kaza neticesinde öldüğünü zannediyorum. Bununla beraber tevzii adalet (adaletin dağıtımı) hükümdarların hakkıdır.*

— Şüphe etmeyin, adalet yerini bulacaktır. Mes'ut yaşayın Üstat Adon Hiram; Süleyman sizi daima hatırlayacaktır.

Adon Hiram bir dakika kadar müteredditt (duraksamalı) düşünceli durdu, sonra heyecanla Süleyman'a hitap ederek,

— Haşmetlû Hükümdar, ne olursa olsun ömrümün sonuna kadar size hürmetkâr kalacağımdan emin olunuz. Eğer kalbinize bir şüphe gelirse, Adon Hiram da diğer hemcinsi gibi kendisine sahip değildi, kaderin emrettiğini yapmaya mecburdu, diye söyleyin.

— Allahaısmarladık üstat, kaderin ne ise onu yap.

Bunu söyledikten sonra Süleyman'ın uzattığı elin üzerine Üstat hürmetle, tevazuyla eğildi, fakat öpmedi. Süleyman hayret içinde titredi. Adon Hiram'ın uzaklaştığını gören Sadok,

— Haşmetpenah ne emrediyorlar, diye sordu.

— Mukaddes peder, susmayı… Bundan sonra yalnız kendime itimadım var. Bilin ki ben hükümdarım; tamam itaat ve hayat bahasına susmak, size düşen budur. Haydi, ihtiyar, titreme, öğrenmen için sırlarını sana tevdi eden (veren) dostun üç kişiyi çağırt; tekrar isticvap edeceğim (sorguya çekeceğim).

Üç işçi, arkalarında kılıçları elinde dilsiz muhafızlar olduğu hâlde tekrar huzura çıktılar. Sert tavırlı Süleyman işçilere hitap etti:

— Sözlerinizi tarttım! Üstat Adon Hiram'ı gördüm; ona karşı yaptığınız iftiralar hak aramanızdan mı, yoksa ihtirastan mıdır? Alelade kalfaların üstatları hakkında söz söylemesi, aleyhinde bulunması nasıl olur? Kardeşleriniz arasından itibar sahibi, sevilen adamlar olsaydınız belki sözlerinize itimat edebilirdim; fakat siz üstat derecesine çıkmak için gözünüzü ihtiras karartmış.

Methousael diz çökerek,

— Hayır, hayır, biz hükümdarımıza ve Kudüs'e hizmet etmek için Adon Hiram'a karşı hareket ettik. Zira memleketi ecnebî boyunduruğuna sokmaya çalışan bir alçaktır! diye haykırdı: *Bunu hayatım pahasına da olsa tekrar ederim.*

— Hizmetkârların, kölelerin sözlerine itimat edemem. Ölüm üstatlar arasında boşluklar açmıştır. Adon Hiram dinlenmek istiyor. Ben de onunla beraber yeni iş başarabilecek üstatlar bulunmasını arzu ediyorum. Bu gece yevmiyeler dağıtıldıktan sonra kendisinden üstat derecesini isteyin; yalnızdır. Onu ikna etmeye çalışın. Böylece sizin kardeşlerinizin itimat ve sevgisine lâyık işçiler olduğunuzu anlayacağım. Adon Hiram bilgi sahibidir; kararları kanun hükmünü tutar. Allah'ın inayeti bu güne kadar üstünden eksildi mi? Yekovah aramızda hakem olsun. Eğer Adon Hiram sizi takdir ederse, bunu sözünüze itimat etmem için gökten gelen bir haber diye kabul edeceğim ve Adon Hiram'ı takip ettireceğim. Eğer size üstat derecesini vermezse yarın huzurumda her iki tarafı dinleyeceğim. Halkın ihtiyarları karar verecek. Şimdi gidin ve düşünün; Adonai rehberi harekâtınız olsun.

Bu sözden sonra Süleyman Sadok'un omuzuna dayanarak tahtından indi; uzaklaştı.

Üç işçi aynı düşünce ile birleştiler ve üçü de ya üstat derecesine ait mürur (geçiş) kelimesini Adon Hiram'dan almaya, olmazsa öldürmeye yemin ettiler ve el tutuştular.

Mabedin kapısından çıkmak üzere olan Süleyman göz ucu ile hareketlerini takip etmişti. Geniş bir nefes aldı ve Sadok'a hitaben,

— Artık şimdi zevk……. Melike'ye gidebiliriz, dedi.

MAKBENAH

Nakkal dinlenmek için sustuğu zaman, dinleyiciler arasında münakaşa başladı.

Hikâyenin gidişi, kahvede bulunan Habeşîleri kızdırıyordu. Hükümdarlarının Süleyman ile Saba Melikesi'nin neslinden geldiklerini iddia etmekte, nakkalın hikâyeyi kasten tahrif ettiğinden şikâyet etmekte ve gürültü çıkarmakta idiler.

Nihayet bir İranlı arayı buldu: ***«Siz Habeşîler esmersiniz; hâlbuki Süleyman da Belkıs da beyaz ciltli idiler. Belki Süleyman'ın münasebette (ilişkide) bulunduğu 600 karısından birisi Habeşî idi; böylece yine Süleyman Peygamberin neslinden geldiğiniz doğru olabilir»*** **diyerek, nakkalın anlatmaya devamını temin etti.**

***

Süleyman, Mello kasrında Saba Melikesi'ni kabul ederken, Adon Hiram son defa olarak uzaklaşacağı ve bir daha göremeyeceği manzarayı seyre dalmıştı. Sevgilisini uzaktan son bir muhabbetle düşündükten sonra amelenin yevmiyelerinin dağıtılmasına nezaret etmek üzere Mabedin şark (doğu) kapısına giderek **Jakin** sütunun önünde durdu.

İşçi kafilesi çoktu. Fazla bekletmemek için derecelerini gösteren işaret yerine gizli kelimeyi söyleyerek derecelerini bildiriyor ve yevmiyelerini alıyorlardı. Evvelce geçiş kelimesi çıraklar için **"Jakin"**, kalfalar için **"Boaz"** ve ustalar için **"Yehova"** idi; ancak son günü için Adon Hiram geçiş kelimelerini değiştirmeyip çırak "**Tubal-Kain**", kalfa "**Schibboleth =** **Sibolet**" ve üstad da "**Giblim**" kelimelerini yavaşça para dağıtanların kulağına söylüyor ve yevmiyesini alıp gidiyordu. [*]

[*] Buradaki çeviride bir sıralama yanlışlığı görülüyor. Öncelikle, çıraklar ve kalfalar için tersine olmalı. Sonrasında ise tümce karmakarışık olmuş. Kelimelerin değiştirilmesi konusu gündeme geliyor. Bu kelimelerin her birinin anlamı da var. Bunun için şu yazıya bakılması önerilir: https://www.academia.edu/100172612/

Yavaş yavaş ortalık tenhalaştı. Herkes hakkını almıştı fakat veznede para artmış olduğunu gören Adon Hiram, yarın yoklama yapılmasını ve hasta, belki de ölen vardır, bilinmesini, emir etti.

Herkes gittikten sonra mutadı üzere eline bir lâmba alarak bütün işyerlerini, tezgâhları, ocakları dolaştı. Dâhiyane eserlerini son defa seyretti. Genç talebesi Benoni'nin yaptığı küçük melekler grubunu görünce teessürle *"Zavallı çocuk!"* dedi.

Bu teftiş bittikten sonra Mabedin büyük salonuna girdi, burada üç kapıdan çıkılırdı.

Birincisi şimal (batı) kapısı, halka mahsustu. İkincisi Hükümdar'a ve askerlerine tahsis edilmişti. Şark kapısı ruhbana aitti: Tunç Jakin ve Boaz sütunları üçüncü kapının dışında idi.

Garp kapısından çıkmadan evvel etrafından gördüğü heykeller zihninde Tubal-Kain'in muhib (dost) hayalini yaşattı. Karanlıkta dikkatle aradı, fakat hayal kubbeye kadar yükselip duvarların kalınlığı arasında kayboldu. Yalnız elinde meşale ile yürüyen bir adamın gölgesi duvarlara aksediyordu.

Adon Hiram kapıdan çıkmak isterken, sütunların birinin arkasına saklanmış bir adam yolunu kesti ve vahşiyane bir sesle: *"Geçmek istiyorsan üstat parolasını ver!"* dedi.

Adon Hiram herkesçe sevilmiş, hürmet gören bir amir olduğundan kendini müdafaa için silâh taşımıyordu. Karşısına dikilen adamın **Methousael** olduğunu görünce, *"Git arkadaşlarınla beraber kaç, yoksa Süleyman'ın adaletinden kurtulamayacaksınız. Ne vakit cinayet, hıyanet, gammazlık makbûl olursa siz de üstat olursunuz."* dedi.

Bu söz üzerine Methousael, elindeki çekici Adon Hiram'ın başına indirdi.

Üstat. sarsılmakla beraber ikinci kapıdan çıkabilirim ümidi ile oraya koştu.

Orada kendisini Suriyeli **Phanor** çevirdi ve *"Üstat parolasını vermedikçe buradan geçemezsin."* dedi. *"Daha yedi seneyi doldurmadın."* [*] diye sönük bir sesle cevap verdi Adon Hiram. O zaman Phanor elindeki sivri kalemi Adon Hiram'ın beline sapladı.

[*] Eski gelenekler uyarınca bir çırağın kalfa olabilmesi için yedi yıl çalışması gerekirdi. Fakat bu anlatımda yedi yıl, bir kalfanın usta olabilmesi için geçirmesi gereken süre olarak alınmış.

Can acısı ile katillerinden kurtulmak için şark kapısına koştu. Orada Fenikeli **Amru** bekliyordu. O da üstat parolasını istedi. Adon Hiram, *"Ben üstatlığa böyle terfi etmedim, seni gönderene git, o sana parolayı versin."* diye cevap verince, Amru elindeki pergelin sivri ucunu Adon Hiram'ın kalbine sapladı.

Bu esnada düşen bir yıldırımla fırtına bütün dehşetiyle başladı.

Adon Hiram taşların üzerine uzanmış yatıyordu. Katiller el ele kavuşmuşlar, ayakucunda duruyorlardı.

"Bu adam çok heybetli ve büyüktü." diye mırıldandı Phanor.

"Mezarda senden fazla yer işgal etmeyecek" diye cevap verdi Amru, *"Onun kanı Süleyman Bin Davud'a çarpsın."*

Methousael ise *"Kendi halimizi düşünüp ağlayalım."* dedi, *"Hükümdarın sırrını biliyoruz; felâket üstümüzde dolaşıyor. Gece karanlık, yağmur yağıyor, İblis bizi himaye ediyor. Cinayetin eserini yok edelim. Cesedi şehir haricine götürüp toprağa verelim."* dedi.

Cesedi beyaz bir deri önlüğe sararak elleriyle kaldırıp sessizce Cidron sahiline indirdiler ve Bethaim yolunda tenha bir yer aradılar.

Korku ve vicdan azabı içinde yürürlerken süvarilere rastladılar. Korkudan durakladılar. İşte o vakit Saba Melikesi, bilmeden, kocası Adon Hiram'ın cesedini taşıyan, korkudan titreyen ürkek katillerin yanından geçmişti.

Katiller biraz daha ileri giderek, bir çukur kazıp Adon Hiram'ı gömdüler. Methousael **Akasya** ağacından bir dal koparark, taze kazılmış toprağın üzerine dikti.

Bu esnada Melike geçitler arasından kaçıyor, yıldırımlar gökleri yırtıyor ve Süleyman uyuyordu.

Süleyman'ın içtiği uyku ilâcının tesiri geçmişti. Korkulu rüyalar içinde bocalamış ve hızlı bir sarsıntı ile kendine gelebildi.

Kımıldandı; gözleriyle şaşkın şaşkın etrafına bakındı ve birden her şeyi hatırladı. Boş şarap kupası önünde Melike'nin son sözleri kulağında çınlıyordu.

Melike'yi aradı, göremeyince hırs ve hiddetle bağırdı. Boşuna herkesi sorguya çekti; kimse Melike'nin gittiğini görmemiş, ortada yalnız karargâhının izleri kalmıştı.

Süleyman başrahibin üzerine hiddetle yürüdü:

— Senin ilâhının bana yardımı bu kadar mı? Bana ettiği vaatler yerine oyuncak oldum. Sen, sen ki din adamı sıfatı ile benim namıma hükümranlık sürüyorsun, atiyi (geleceği) görmeden, tedbir almadan beni yalnız bıraktın. Bu vefasız Melike'yi yakalamak için bana kanatlı taburları kim gönderecek? Toprak ve ateş cin ve perileri, bana itaat edecek misiniz?

— Küfür etmeyin, yalnız Yehova azametli ve büyüktür ve Allah biraz da kıskançtır!

Bu kargaşalık içinde birden Şilolu evliya Ahias, kızgın ve korkunç ilâhî tavırla içeri girerek, Süleyman'a hitap etti:

*— Cenabıhak kardeş katili **Kabil**'in alnına damga vurdu ve dedi ki: Kim ki **Kabil**'in hayatına kast ederse yedi defa cezalanacaktır. Kabil'in neslinden **Lamech** (Lamek) kan döktüğü için Lamech'in ölümünün intikamı yetmiş yedi defa alınacaktır. Ey hükümdar, Cenabıhak'tan sana söylememi emrettiklerini dinle: Kabil ve Lamech'in ve ahfadının(torunlarının) kanını dökenler yedi yüz yetmiş defa cezalandırılacaktır.*

Süleyman başını öne eğdi; Adon Hiram'ı hatırladı ve emirlerinin yerine getirildiğini anladı. Vicdan azabı ile, *"Sefiller; onu öldürmelerini söylememiştim."* dedi.

Allah'ın hışmına uğramış, cinlerin nüfuzu altında Saba Melikesi tarafından atlatılan Süleyman, birden parmağındaki sihirli yüzüğü gördü; yalnız kalınca yüzüğü güneşe çevirdi ve havada uçan kuşlar (Hüthüt hariç) hepsi davete icabet etti.

Ona itaat etmesi için üç defa zorladı ve ona kendisini Melike'nin yanına götürmesini emir etti. Hüthüt uçmaya başladı; kollarını ona doğru uzatmış vaziyette duran Süleyman da havaya kalktığını hissetti; korktu. Yüzüğü ters çevirip derakap yere indi. Hüthüt ise ovaya doğru uçarak ince bir akasya dalına kondu; hiçbir kuvvet onu oradan ayıramadı.

Bazen cinnet derecesine gelerek, Saba Melikesi'nin memleketini baştanbaşa kana boyamak için ordular kaldırmayı düşündü. Çok defa yalnız odasına kapanır, talihine lânet ederdi. Melike'yi unutabilmek ve nefsini köreltmek için her memleketten yabancı kadınlar getirterek hepsiyle evleniyor ve bu kadınlar kendisini putperest yapıyorlardı. Nitekim Thabor'un biraz ilerisinde Molach'a bir mabet yaptırdı. [*]

[*] Thabor = Tabor, Kudüs'ün kuzeyinde, Lübnan'a doğru olan bir yerdir. Molach = Molek ise Fenikelilerin tanrılarından biridir ve kimi zaman Baal ile de özdeşleştirilir.

Böylece Henoch'un (Hanok'un) hayalinin Adon Hiram'a söyledikleri hakikat olmuştu: "Adonai için yaptığın bu mabet, Süleyman'ın felâketine sebep olacaktır."

Thalmerd'in (Talmud'un) yazdığına göre, İsrail hükümdarı daha ileri gitmiş.

Hükümdar 9 üstada Adon Hiram'ın cesedinin aranıp bulunmasını emretti. 17 gün Mabedin civarı, şehrin etrafı arandı.

Bir üstat, yorgun, daha kolay yokuşu çıkabilmek için acayip bir kuşun havalandığı **akasya** dalına tutunmak isteyince dalın elinde kaldığını hayretle gördü.

Toprağın taze kazılmış olduğu belli oluyordu. Hemen vaziyetten arkadaşlarını haberdar etti.

Bu dokuz üstat, tırnakları ile toprağı kazarak çukuru buldular. Üstatlardan biri arkadaşlarına şöyle hitap etti:

— Kardeşlerim, büyük üstadımızı öldürenler herhâlde ondan üstat parolasını öğrenebilmek için bu cinayeti işlemiş. Belki de emellerine nail olmuşlardır (ulaşmışlardır). Herhâlde bu parolayı değiştirmek muvafık (uygun) olur.

— Peki hangi kelimeyi kabul edeceğiz?

Üçüncü bir üstat şöyle dedi:

— Üstadımızın cesedi bulunduğu zaman içimizden birinin söyleyeceği ilk kelime yeni parola olsun. Bu suretle cinayetin hatırasını ebedileştiririz ve onun ölüsünün önünde katillerden ve ahfadından biz ve evlâtlarımız intikam almaya yemin ederiz.

Hepsi yemin ettiler ve tekrar elleriyle toprağı kazmaya devam ettiler.

Ceset meydana çıktı.

Üstatlardan biri parmağı tuttu; deri elinde kaldı. İkincisi aynı şekilde hareket etti. Bir üçüncüsü üstat derecesi şeklinde Adon Hiram'ın elini yakaladı ve et kemikten ayrılınca, "**Makbenah**!" diye bağırdı.

Bu kelimenin bundan böyle üstatları birbirine tanıtacak parola olmasına karar verdiler.

Bir Ryan J. Flynn yapıtı

Phanor, Amru ve Methousael, isimlerini değiştirerek Geth [*] diyarına kaçmışlardı.

[*] Geth: O tarihte, Kudüs'ün güneybatısındaki bir kent.

Orada tanınarak işçiler tarafından cezalandırıldılar. İşçi teşekkülleri, Adon Hiram'ın ve ahfadının hatırasını daima hürmetle anmakta devam ettiler ve Adon Hiram'la Saba Melikesi'nin neslinden gelenlere "**Dul Kadının çocukları**" diye hitap ve onun namına yemin ederlerdi.

Süleyman'ın emriyle Adon Hiram'ın cesedi Mabedi Süleyman'ın mihrabının altına defnedildi. Bu sebeple Adonai, İsrail kavminden elini çekti, onları kendi başlarına bırakarak Hazreti Davud'un ahfadının esarete sürüklenmelerine mani (engel) olmadı.

***

Şeref, iktidar, şehvete haris Süleyman 500 karı aldı ve parmağındaki halkanın sihir kuvvetinden istifade ederek, cinlerle barışıp, komşu ülkelere hücum etti.

Bu halka Kainite Maviel tarafından işlenmişti. Evvelce taşa hükmeden Henoch, sonra Jared ve Nemrud tarafından kullanılmıştı. Nemrud halkayı Hemiaritelerin babası Saba'ya bırakmış ve Saba Melikesi de onu Süleyman'a hediye etmişti.

Halka, cinleri, rüzgârları, bütün hayvanatı Süleyman'a muti (itaatkâr) kılmıştı. İktidar ve sefahate doyan Âkil (yiyici), *"Hep yiyiniz, içiniz, seviniz, bakiye kalan gurur ve hodgâmlıktır (keyfini düşünmektir)"* diye söyleniyordu.

Ne gariptir ki, Süleyman bahtiyar (mutlu) değildi. Maddiyatla şerefini feda ederek ebedî olmak arzusundaydı. Zekâsını bu işe hasrederek vücudunu dağılmadan ölüm maddelerinden tecrit etmeye (arındırmaya) çalıştı; hava ve sair elemanlardan 225 sene vücudunu dayandırarak ölüm uykusunda kalmasından sonra tecrit edilen ruhun tekrar zarfına, gençleşmiş, 33 yaşında bir kuvvetle uyanması mukadderdi.

Sonunun yaklaştığını anlayınca, hizmetinde olan cinlere Kaf Dağı'nın erişilmeyecek yerinde bir saray inşasını emretti.

Tam sarayın ortasında altın ve fildişinden bir taht yaptırdı. Bu taht kaim (dayanıklı) meşeden oymalı, dört ayak üzerindeydi.

İşte Süleyman, burada tecrübe ile vaktini geçirmek istiyordu. Cinler Prensi sihirli işaret ve kelimelerle halkanın kuvvetinden de istifade ederek, maddeyi dekompoze ederek (ayrıştırarak) canlı cansız her şeyi uzaklaştırmaya çalıştı. Bulutların, buharın, arzın (dünyanın) rutubetini, güneşin ziyasını (ışığını), rüzgârları, kelebekleri, güveleri, yırtıcı kuşları, baykuşu, fareyi, pis sinekleri, karıncaları, sürünen ve emsali (benzeri) böcekleri muti kıldı. Bundan maada (ayrıca) madeni, taşı, asitleri ve ağaçlardan gelebilecek her zararı bertaraf etti (giderdi).

Vücudunu tahripkâr maddelerden tecrit ettiğine kanaat getirince, İblis'in melânet (kötülük) arkadaşı kendisini Kaf Dağı'nın içine taşıttı. Cinleri toplayarak, kendilerine muazzam işler başlattı ve kendisine nezaret etmelerini ve uyandırmamalarını sıkı sıkı tembih etti.

Sonra tahtına oturdu, azalarını (organlarını) gerdi. Vücut soğumaya başladı, gözler kapandı, soluk durdu ve ölüm uykusuna daldı.

İki asır boyunca Süleyman'ın vücudu tabiî hâlini muhafaza etti; yalnız sakalı ayaklarına kadar uzadı, büyüyen el ve ayak tırnakları eldiven ve kunduralarını deldi.

İnsan zekâsı, ebedîleşmenin de haddi olduğunu düşünememişti.

Her şeyi düşünen Süleyman Ciron ağaç kurdundan kendini muhafaza etmeyi (korumayı) unutmuştu. Ciron, 224 sene tahtın ayaklarından birini kemirdi; taht birden istinadını (dayanağını) kaybedince, muazzam gürültü ile yıkıldı. Koca Süleyman'ı Ciron yendi; yere düşen Süleyman bir daha uyanmadı.

Cinler yanıldıklarını, aldandıklarını anladılar ve hürriyete kavuştular.

***

Süleyman bin Davud'un hikâyesi burada son bulur. İnsanlar, bu hikâyeyi hürmetle kabul etmelidir.